<u>अस्वीकरण</u>

नेपालीमा अनुवाद गरिएको मामिलाको निर्णय पक्षहरुले आफ्नो भाषामा बुझ्नु को लागि मात्र हो। सबै व्यावहारिक र आधिकारिक उद्देश्यका लागि, फैसलाको अंग्रेजी संस्करण नै प्रामाणिक हुनेछ र कार्यान्वयनको उद्देश्यका लागि पनि अंग्रेजी भाषामा जारी भएको फैसला मान्य हुनेछ।

[२०२५] २ एस.सी.आर. ६१२ : २०२५ आईएनएससी १७८

हंसराज विरुद्ध छत्तीसगढ राज्य

(फौजदारी पुनरावेदन नम्बर १३८७/२०१२)

१० फेब्रुअरी २०२५

[पंकज मितल* र अहसानुद्दीन अमानुल्लाह, न्यायाधीशहरू]

विचार गर्नुपर्ने मामिला

पुनरावेदकलाई भारतीय दण्ड संहिताको धारा ३०२ अन्तर्गत दोषी ठहर गरिएको थियो। के पुनरावेदकलाई शंका भन्दा पर अपराध गरेकोमा दोषी ठहर गर्न सकिन्छ?

शिर्षकनोटहरू†

भारतीय दण्ड संहिता, १८६० - धारा ३०२ - पुनरावेदक पीडित-मृतक सँगै बस्दै आएका थिए र उसलाई काममा सघाउँदै थिए - दुर्भाग्यपूर्ण दिन, पुनरावेदक बिहानै निस्के तर, साइकल पन्चर भएको भन्दै चाँडै फर्किए - उनले पीडितकी श्रीमती (पिद्व्यु-५) सँग पन्चर मर्मत गर्न पैसा मागे - पुनरावेदकलाई पैसा दिन पिद्व्यु-५ धान बेच्न बजार गइन्, पुनरावेदक र उनका पीडित-पतिलाई पछाडि छोडेर - जब उनी फर्किइन्, उनले आफ्नो श्रीमान्लाई भुइँमा लडिरहेको, घाँटी काटिएको अवस्थामा रगत बगिरहेको देखिन् - प्राथमिकी दर्ता गरियो - सुनुवाई न्यायालयले पुनरावेदकलाई भारतीय दण्ड संहिताको धारा ३०२ अन्तर्गत दोषी ठहर गऱ्यो र उच्च न्यायालयले पनि त्यसलाई सदर गऱ्यो - वैधता:

फैसला: यो स्थापित छ कि पुनरावेदकलाई मामिला चलाउनेसम्म पुऱ्याउने घटनाहरूको श्रृंखला निश्चितताका साथ स्थापित हुनुपर्छ र त्यसमा कुनै दोस्रो रायको लागि कुनै ठाउँ हुनु हुँदैन जसले पुनरावेदकको निर्दोषतालाई प्रमाणित गरोस् - वर्तमान मामिलामा, यो आरोप लगाइएको छ कि पुनरावेदक र मृतकबीच ज्याला नतिरेको/समयमा ज्याला नतिरेको सम्बन्धमा केही विवाद थियो - ज्याला नतिरेको मामिला खासै महत्त्वपूर्ण छैन र यति सानो कुरा हो कि कसैलाई यस्तो गम्भीर प्रकृतिको अपराध गर्ने चरम कदम चाल्न बाध्य पारोस् - यसबाहेक, दुई जनाबीच कुनै विवाद भएको प्रमाणित गर्ने कुनै ठोस प्रमाण छैन - पिद्व्यु-५ लगायत सबै साक्षीहरूको भनाइ अनुसार पुनरावेदक बिहान आफ्नो गाउँ गएको र पिद्व्यु-५ ले भने अनुसार साइकलको टायर पन्चर भएकाले फर्किएको भन्ने कुरा एकरूप छ - उनले भनेअनुसार उनी वास्तवमा फर्किए भन्ने तथ्य पिद्व्यु-५ को बयान बाहेक कुनै स्वतन्त्र प्रमाणबाट स्थापित हुँदैन - यद्यपि, उनको बयानलाई कुनै पनि प्रमाणले पुष्टि गर्न सकेन - पुनरावेदकको साइकल प्रहरीले बरामद गऱ्यो तर टायर पन्चर भएको थियो वा थिएन भनेर पत्ता लगाउने कुनै प्रयास गरिएन, जसले यो प्रमाणित गर्न सक्थ्यो कि पुनरावेदक साइकलको टायर पन्चर भएकाले फर्किएको हुन सक्छ - अपराधमा प्रयोग भएको हतियार अर्थात् फर्सी (उदा. पी/६) रगतका दागहरू सहित, घटना भएको २०-२५ दिनपछि पुनरावेदकले देखाएको ठाउँबाट बरामद भएको भनिएको छ - यद्यपि, त्यसमा भएका रगतका दागहरू मृतकको रगतसँग मेल खान्छन् भनेर प्रमाणित गर्न कुनै फरेन्सिक रिपोर्ट पेस गरिएन - डाक्टरले मृतकको चोटपटक यस्तै हतियारले लागेको हुनसक्ने राय दिएको कारणले मात्र बरामद गरिएको फर्सी नै अपराधको हतियार थियो भन्ने निष्कर्षमा पुग्न सकिँदैन - यसबाहेक, उजुरी दर्ता गर्ने JR ले आफ्नो जिरहको क्रममा फर्सी खुल्ला स्थानमा रहेको बताएका थिए, अपराध भएको

ठाउँलाई संकेत गर्दै - उक्त बयानले फर्सी पछि C को खेतबाट बरामद भएको तथ्यलाई पूर्ण रूपमा झुटो साबित गर्दछ - अपराधमा प्रयोग भएको हतियार वा फर्सी, जुन बरामद गरिएको थियो, शंकास्पद छ र यो वास्तवमा अपराधको हतियार थियो भन्ने पनि निश्चित छैन। साथै, पिद्व्यु-५ ले फर्केपछि अपराध स्थलमा पुनरावेदकलाई फेला पारेनन् र देखिनन् किनभने उनी भागिसकेका थिए - यद्यपि, आफ्नो जिरहमा उनले कोल्टे फेर्दै भनिन् कि जब उनी फर्किइन्, उनले पुनरावेदकलाई फर्सी लिएर घरबाट भाग्दै गरेको देखिन् - यसबाहेक, दुई साक्षीहरू (पिद्व्यु-१ र पिद्व्यु-३) मध्ये कसैको प्रमाणले पनि उनीहरूले पुनरावेदकलाई अपराध स्थल वा गाउँबाट भाग्दै गरेको देखेको कुरा निर्णायक रूपमा स्थापित गर्न सकेन - भाग्ने व्यक्तिको पहिचान कुनै प्रमाणबाट स्थापित भएको छैन - पुनरावेदकमाथि औंला उठाउने परिस्थितिहरू यस्ता ठोस प्रकृतिका छैनन् जसले पुनरावेदक नै अपराधको लागि जिम्मेवार व्यक्ति थियो भन्ने कुरालाई शंकाको घेराभन्दा पर प्रमाणित गरोस् - तसर्थ, मामिलाको तथ्य र परिस्थितिमा, शंकाको लाभ उसको पक्षमा जान्छ।

[अनुच्छेदहरु १०, ११, १२, १३, १४, १५, १७]

- लेखक

उद्धृत मामिलाहरू

शरद विर्धिचन्द सारडा विरुद्ध महाराष्ट्र राज्य [१९८५] १ एससीआर ८८ : (१९८४) ४ एससीसी ११६ - उल्लेख गरिएको।

ऐनहरूको सूची
भारतीय दण्ड संहिता, १८६०।

मुख्य शब्दहरूको सूची

भारतीय दण्ड संहिता, १८६० को धारा ३०२; परिस्थितिजन्य प्रमाण; अपराधको निष्कर्ष; अपराधको परिकल्पना; प्रमाणको श्रृंखला; पुनरावेदकको निर्दोषता; मनसाय; अन्तिम पटक देखिएको सिद्धान्त; अपराधको हतियारको बरामदगी; शंकाको लाभ।

मामिला यहाँबाट उत्पन्न भएको

फौजदारी पुनरावेदन क्षेत्राधिकार: फौजदारी पुनरावेदन नम्बर १३८७/२०१२

बिलासपुरस्थित छत्तीसगढ उच्च न्यायालयको मिति ३०.०७.२०१० को फैसला र आदेशबाट सीआरएलए नम्बर २९१/२००३ बाट उप्त्पन्न भएको।

पक्षहरूका लागि उपस्थिति

सुश्री रुखसाना चौधरी, पुनरावेदकका लागि अधिवक्ता।
विक्रान्त बैस, ए.ए.जी., अभिषेक पाण्डे, प्रशान्त कुमार उमराव, उत्तरदाताका लागि अधिवक्ताहरू।

सर्वोच्च न्यायालयको फैसला/आदेश

<u>फैसला</u>

पंकज मितल, न्यायाधिश

१. पुनरावेदक हंसराज गाउँ घोठा सकुल्परा भानुप्रतापपुर, जिल्ला कांकेर, छत्तीसगढका रामलालको हत्या गरेकोमा भारतीय दण्ड संहिताको धारा ३०२ अन्तर्गत दोषी ठहरिएका छन् र उनलाई आजीवन कारावास र रु.१०००/- जरिवानाको सजाय सुनाइएको छ।

२. सुनुवाई न्यायालयको मिति १९.१२.२००२ को सजाय र सजायको आदेशलाई उच्च न्यायालयले पुनरावेदनमा मिति ३०.०७.२०१० को फैसला र आदेशद्वारा पुष्टि गरेको छ।

३. पुनरावेदकले ६५३ दिन ढिलो गरी विशेष अनुमति याचिका दायर गरे जसलाई अनुमति प्रदान गरियो र पुनरावेदन गर्ने अनुमति दिइयो। पुनरावेदक १० वर्षभन्दा बढी जेलमा बसेकाले उनलाई यस न्यायालयले जमानतमा रिहा गर्न आदेश दिएको थियो।

१ भारतीय दण्ड संहिता

४. अभियोजन पक्षको मामिला केवल परिस्थितिजन्य प्रमाणमा आधारित छ र घटनाको कुनै प्रत्यक्षदर्शी छैन।

५. पुनरावेदकका वकिलको तर्क यो छ कि यो पूर्णतया झुटो मामिला हो र पुनरावेदकलाई दोषी ठहर गर्न परिस्थितिहरू पनि निर्णायक रूपमा प्रमाणित भएका छैनन् र अभियोजन पक्षका साक्षीहरूको बयानमा स्पष्ट विरोधाभासहरू छन्।

६. यो घटना मिति २८.०३.२००२ को हो। यो आरोप लगाइएको छ कि पुनरावेदक मृतक सँगै बस्दै आएका थिए र विगत दुई महिनाभन्दा बढी समयदेखि उसलाई काममा सघाउँदै थिए। दुर्भाग्यपूर्ण दिन पुनरावेदक बिहान ७:०० बजे साइकलमा झोला लिएर आफ्नो गाउँ गए तर करिब ९:०० बजे साइकल पन्चर भएको भन्दै फर्किएको बताइएको छ। त्यसकारण उनले मृतककी श्रीमती बुधियारिन बाई (पिद्व्यु-५) सँग पन्चर मर्मत गर्न पैसा मागे। बुधियारिन बाईले उनलाई घरमा पैसा नभएको र धान लिएर बजारमा बेच्न सक्ने बताइन्, तर उनले अस्वीकार गरे। त्यसैले, बुधियारिन बाई आफैं धान बेच्न बजार गइन्, पुनरावेदक र उनका श्रीमान्लाई घरमा छोडेर। जब उनी करिब ९:३० बजे फर्किइन्, उनले पुनरावेदकलाई फर्सी (उदा. पी/६) हातमा लिएर भाग्दै गरेको देखिन् र थाहा पाइन् कि उनका श्रीमान् भुइँमा लडिरहेका छन्, घाँटी काटिएको अवस्थामा रगत बगिरहेको छ। त्यसैले उनले चिच्याइन् र उनको रोदन सुनेर उनका छिमेकी जोगेश्वर (पिद्व्यु-३) र झाडु राम (पिद्व्यु-४) आए र उनीहरूले पनि उनका श्रीमान्लाई मृत अवस्थामा लडिरहेको देखे। छिमेकीहरूले जोगी राम (पिद्व्यु-१) नामक अर्को गाउँलेलाई जानकारी दिए जो पनि घटनास्थलमा आए र त्यसपछि प्राथमिकी दर्ता गर्न भानुप्रतापपुर पुलिस चौकी गए। उनले सोही दिन बिहान ११:१५ बजे प्राथमिकी दर्ता गराए।

७. यो आरोप लगाइएको छ कि पुनरावेदकको मृतक सँगको सम्बन्ध सम्भवतः ज्याला नतिरेको/समयमा ज्याला नतिरेको कारणले तनावपूर्ण थियो। पुनरावेदक अन्तिम पटक मृतकको साथमा देखिएका थिए र बरामद गरिएको हतियार अर्थात् फर्सी उनले देखाएको ठाउँबाट बरामद भएको थियो। मृतकलाई लागेको चोटपटक बरामद गरिएको हतियारले लागेको बताइएको थियो। यी परिस्थितिहरूमा, अभियोजन पक्षले अभिलेखमा रहेको प्रमाणले शंका भन्दा पर प्रमाणित

गर्दछ कि पुनरावेदक नै अपराध गर्ने व्यक्ति हो र उसलाई तलका दुई न्यायालयले सही रूपमा दोषी ठहर गरी सजाय दिएको छ।

८. निर्विवाद रूपमा, अभियोजन पक्षको मामिला परिस्थितिजन्य प्रमाणमा आधारित छ र अपराध भएको घटनाको कुनै प्रत्यक्षदर्शी छैन किनभने मृतकको श्रीमती बुधियारिन बाई पनि अपराध हुँदा उपस्थित थिइनन् र बजारबाट फर्केपछि आफ्नो श्रीमान्लाई भुइँमा लडिरहेको, घाँटी काटिएको अवस्थामा रगत बगिरहेको फेला पारेकी थिइन्। उनले सायद पुनरावेदकलाई अपराध स्थलबाट भाग्दै गरेको देखेकी थिइन्।

९. परिस्थितिजन्य प्रमाणमा पूर्ण रूपमा आधारित मामिलाको सम्बन्धमा कानून शरद विर्धिचन्द सारडा विरुद्ध महाराष्ट्र राज्य २ को मामिलामा यस न्यायालयको निर्णयद्वारा स्पष्ट पारिएको छ जसमा परिस्थितिजन्य प्रमाणमा आधारित मामिलाको पञ्चशील प्रमाण भनेर चिनिने पाँच स्वर्णिम सिद्धान्तहरू प्रतिपादन गरिएका थिए, अर्थात् (i) अपराधको निष्कर्ष निकाल्ने परिस्थितिहरू पूर्ण रूपमा स्थापित हुनुपर्छ, 'हुन सक्छ' स्थापित र 'हुनुपर्छ' स्थापित बीच भिन्नता छुट्याउँदै; (ii) स्थापित तथ्यहरू पुनरावेदकको अपराधको परिकल्पनासँग मेल खानुपर्छ; (iii) परिस्थितिहरू निर्णायक प्रकृतिको हुनुपर्छ; (iv) परिस्थितिले प्रमाणित गरिने एउटा बाहेक अन्य सबै सम्भावित परिकल्पनालाई दिनुपर्छ, अर्थात् पुनरावेदकको अपराध; र (v) प्रमाणको यस्तो श्रृंखला हुनुपर्छ जसले पुनरावेदक निर्दोष छ भन्ने निष्कर्षको लागि कुनै उचित आधार नछोडोस् र सबै मानवीय सम्भावनामा यो कार्य पुनरावेदकले नै गरेको हुनुपर्छ भनेर देखाउनुपर्छ।

१०. अर्को शब्दमा, पुनरावेदकलाई मामिला चलाउनेसम्म पुग्याउने घटनाहरूको श्रृंखला निश्चितताका साथ स्थापित हुनुपर्छ र त्यसमा कुनै दोस्रो रायको लागि कुनै ठाउँ हुनु हुँदैन जसले पुनरावेदकको निर्दोषतालाई प्रमाणित गरोस्।

११. पुनरावेदकले मृतकको हत्या गर्ने मनसाय राखेको बताइएको छ। कथित मनसाय यो थियो कि उनी विगत दुई महिनादेखि मृतकको नोकरको रूपमा बसिरहेका थिए र ज्याला नतिरेको/समयमा ज्याला नतिरेको सम्बन्धमा उनी र मृतकबीच केही विवाद थियो। यद्यपि, यस्तो विवाद यस्तो प्रकृतिको वा हदको छैन जसले पुनरावेदकलाई मृतकको हत्या गर्ने जस्तो कठोर कदम चाल्न बाध्य पारोस्। ज्याला नतिरेको मामिला खासै महत्त्वपूर्ण छैन र यति सानो कुरा हो कि कसैलाई यस्तो गम्भीर प्रकृतिको अपराध गर्ने चरम कदम चाल्न बाध्य पारोस्। यसबाहेक, दुई जनाबीच कुनै विवाद भएको प्रमाणित गर्ने कुनै ठोस प्रमाण छैन।

१२. जहाँसम्म अन्तिम पटक देखिएको सिद्धान्तको कुरा छ, बुधियारिन बाई (पिद्व्यु-५) मृतकको श्रीमती धान बेच्न बजार जाँदा पुनरावेदक मृतकको साथमा थिए भन्ने कुरा पनि अलि शंकास्पद देखिन्छ। बुधियारिन बाई (पिद्व्यु-५) लगायत सबै साक्षीहरूको भनाइ अनुसार पुनरावेदक बिहान करिब ७:०० बजे आफ्नो गाउँ गएको र बुधियारिन बाई (पिद्व्यु-५) ले भने अनुसार साइकलको टायर पन्चर भएकाले करिब ९:०० बजे फर्किएको भन्ने कुरा एकरूप छ। उनले भनेअनुसार उनी वास्तवमा फर्किए भन्ने तथ्य बुधियारिन बाई (पिद्व्यु-५) को बयान बाहेक कुनै स्वतन्त्र प्रमाणबाट स्थापित हुँदैन। यद्यपि, उनको बयानलाई कुनै पनि प्रमाणले पुष्टि गर्न सकेन। यो कुरा पत्याउन गाह्रो छ कि मृतक सँगको सम्बन्ध राम्रो नभएको व्यक्ति र रिसले आफ्नो गाउँ गएको व्यक्ति चाँडै फर्किएला। पुनरावेदकको साइकल प्रहरीले बरामद गर्‍यो तर टायर पन्चर भएको थियो वा थिएन भनेर पत्ता लगाउने कुनै प्रयास गरिएन, जसले यो प्रमाणित गर्न सक्थ्यो कि पुनरावेदक साइकलको टायर पन्चर भएकाले फर्किएको हुन सक्छ।

१३. अपराधमा प्रयोग भएको हतियार अर्थात् फर्सी (उदा. पी/६) घटना भएको २०-२५ दिनपछि पुनरावेदकले देखाएको ठाउँबाट बरामद भएको भनिएको छ। यो प्रमाणमा आएको छ कि त्यसमा केही रगतका दागहरू थिए। यद्यपि, त्यसमा भएका रगतका दागहरू मृतकको रगतसँग मेल खान्छन् भनेर प्रमाणित गर्न कुनै फरेन्सिक रिपोर्ट पेस गरिएन। डाक्टरले मृतकको चोटपटक यस्तै हतियारले लागेको हुनसक्ने राय दिएको कारणले मात्र बरामद गरिएको फर्सी नै अपराधको हतियार थियो भन्ने निष्कर्षमा पुग्न सकिँदैन। फर्सी जस्तै समान र उस्तै उपकरणहरू गाउँको लगभग हरेक घरमा पाइन्छ किनभने यो सबैभन्दा बढी प्रयोग हुने कृषि उपकरणहरू मध्ये एक हो। यसबाहेक, उजुरी दर्ता गर्ने जोगी रामले आफ्नो जिरहको क्रममा फर्सी खुल्ला स्थानमा रहेको बताएका थिए, अपराध भएको ठाउँलाई संकेत गर्दै। उक्त बयानले फर्सी पछि चमारु रामको खेतबाट बरामद भएको तथ्यलाई पूर्ण रूपमा झुटो साबित गर्दछ। अपराधमा प्रयोग भएको हतियार वा फर्सी, जुन बरामद गरिएको थियो, शंकास्पद छ र यो वास्तवमा अपराधको हतियार थियो भन्ने पनि निश्चित छैन।

१४. पुनरावेदकको संलग्नतालाई औंल्याउने एउटा महत्त्वपूर्ण परिस्थिति यो छ कि उनलाई बुधियारिन बाई (पिद्व्यु-५) र जोगी राम (पिद्व्यु-१) दुवैले गाउँबाट भाग्दै गरेको देखेका थिए। बुधियारिन बाईले आफ्नो बयानमा स्पष्ट शब्दमा भनेकी थिइन् कि जब उनी धान बेचेर घर फर्किइन्, पुनरावेदक भागिसकेका थिए। यसको मतलब उनले फर्केपछि अपराध स्थलमा पुनरावेदकलाई फेला पारेनन् र देखिनन् किनभने उनी भागिसकेका थिए। यद्यपि, आफ्नो जिरहमा उनले कोल्टे फेर्दै भनिन् कि जब उनी फर्किइन्, उनले पुनरावेदक हंस राजलाई फर्सी लिएर घरबाट भाग्दै गरेको देखिन्। जोगी राम (पिद्व्यु-१) जो घटना हुँदा आफ्नो खेतमा काम गरिरहेका थिए, उनले भने कि उनले जोगेश्वर (पिद्व्यु-३) मार्फत घटनाको बारेमा थाहा पाउनु अघि पुनरावेदकलाई भाग्दै गरेको देखेका थिए, त्यसपछि उनी मृतकको घर गए। आफ्नो जिरहमा, उनले थपे कि मृतककी श्रीमती बुधियारिन बाईले उनलाई भनिन् कि जब उनी धान बेचेर फर्किइन्, उनका श्रीमान् घटनास्थलमा लडिरहेका थिए र पुनरावेदक गायब भइसकेका थिए। पिद्व्यु-१ ले कतै भनेनन् कि बुधियारिन बाईले पुनरावेदकलाई भाग्दै गरेको देखेकी थिइन्, बरु, उनले बजारबाट फर्किंदा पुनरावेदक पहिले नै गायब भइसकेको जानकारी मात्र दिइन्। पछि, जिरहको क्रममा, जोगी रामले भने कि खेतमा महवा संकलन गर्दै गर्दा उनले एक माइलभन्दा बढी दूरीबाट एक जना मानिसलाई भाग्दै गरेको देखे। तर उनले भाग्ने व्यक्तिको नाम कहिल्यै लिएनन्। त्यसकारण, दुई साक्षीहरू मध्ये कसैको प्रमाणले पनि उनीहरूले पुनरावेदकलाई अपराध स्थल वा गाउँबाट भाग्दै गरेको देखेको कुरा निर्णायक रूपमा स्थापित गर्न सकेन। भाग्ने व्यक्तिको पहिचान कुनै प्रमाणबाट स्थापित भएको छैन।

१५. यसका अतिरिक्त, अभियोजन पक्षका अनुसार, घटनाको समयमा पुनरावेदकले लगाएका लुगाहरू प्रितम सिंह (पिद्व्यु-९) ले पेस गरेका थिए जसलाई शत्रुतापूर्ण घोषणा गरिएको थियो। उक्त लुगाहरूमा फेरि रगतका दागहरू थिए तर ती दागहरूको रगत मृतकको रगतसँग मेल खान्छ भनेर प्रमाणित गर्न कुनै फरेन्सिक रिपोर्ट पेस गरिएन।

१६. उपरोक्त तथ्यहरूमा, पुनरावेदकमाथि औंला उठाउने परिस्थितिहरू यस्ता ठोस प्रकृतिका छैनन् जसले पुनरावेदक नै अपराधको लागि जिम्मेवार व्यक्ति थियो भन्ने कुरालाई शंकाको घेराभन्दा पर प्रमाणित गरोस्। घटनाहरूको श्रृंखला अनुसार पुनरावेदकको निर्दोषताको सम्भावनालाई इन्कार गरिएको छैन।

१७. तसर्थ, मामिलाको तथ्य र परिस्थितिमा, पुनरावेदकलाई शंका भन्दा पर अपराध गरेकोमा दोषी ठहर गर्न सकिँदैन र त्यसैले, यस्तो परिस्थितिमा शंकाको लाभ उसको पक्षमा जान्छ। तदनुसार, हामी यो रायमा छौं कि तलका न्यायालयहरूले उनलाई उपरोक्त अपराधको लागि दोषी ठहर गर्नमा स्पष्ट त्रुटि गरेका छन्।

१८. यसैले मिति १९.१२.२००२ र ३०.०७.२०१२ को फैसला र आदेशहरू खारेज गरिन्छ र पुनरावेदकलाई अभियोग लगाइएको अपराधबाट सफाइ दिइन्छ। उनले पहिले नै १० वर्षभन्दा बढी जेल सजाय भोगिसकेका छन्। उनी पहिले नै जमानतमा छन्। उनका जमानी र जमानत बन्डहरू खारिज गरिएका छन्।

१९. पुनरावेदन सोही अनुसार स्वीकृत गरियो।

मामिलाको परिणाम: पुनरावेदन स्वीकृत।
†शिर्षक नोटहरू: अंकित ज्ञानद्वारा तयार पारिएको